

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. kovo 4 d.*

„Apeliacinis skundas – Konkurencija – Koncentracijų tarp įmonių kontrolė – Reglamentas (EB) Nr. 139/2004 – 4 straipsnio 1 dalis – Pareiga iš anksto pranešti apie koncentracijas – 7 straipsnio 1 dalis – Pareiga sustabdyti įgyvendinimą – 7 straipsnio 2 dalis – Išimtis – Sąvoka „viena koncentracija“ – 14 straipsnio 2 dalis – Sprendimas, kuriuo skiriamos baudos už koncentracijos įgyvendinimą prieš pranešant apie ją ir gaunant leidimą ją vykdyti – Principas *ne bis in idem* – Įskaitymo principas – Pažeidimų sutaptis“

Byloje C-10/18 P

dėl 2018 m. sausio 5 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Mowi ASA, buvusi *Marine Harvest ASA*, įsteigta Bergene (Norvegija), atstovaujama QC R. Subiotto,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Komisijai, atstovaujamai M. Farley ir F. Jimeno Fernández,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas M. Vilaras, teisėjai S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (pranešėja) ir N. Piçarra,

generalinis advokatas E. Tanchev,

posėdžio sekretorius M. Longar, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2019 m. gegužės 22 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2019 m. rugsėjo 26 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

- 1 Apeliaciniame skunde *Mowi ASA*, buvusi *Marine Harvest ASA*, prašo panaikinti 2017 m. spalio 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą (T-704/14, EU:T:2017:753, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį, kuriame prašoma panaikinti 2014 m. liepos 23 d. Europos Komisijos sprendimą C(2014) 5089 *final*, kuriuo paskirta bauda už koncentracijos įgyvendinimą pažeidžiant Tarybos reglamento (EB) Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalį ir 7 straipsnio 1 dalį (byla M.7184 – *Marine Harvest / Morpol* (proc. 14 straipsnio 2 dalis)) (toliau – ginčijamas sprendimas), o jei šis prašymas nebūtų patenkinamas, panaikinti arba sumažinti jai skirtas baudas.

Teisinis pagrindas

- 2 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 24, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 40) (toliau – EB reglamentas dėl koncentracijų) 5, 6, 8, 20 ir 34 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„5) <...> yra būtina garantuoti, kad reorganizacijos procesas nedarytų ilgalaikės žalos konkurencijai. Kadangi dėl to Bendrijos teisėje reikalingos koncentraciją, galinčią itin riboti konkurenciją bendrojoje rinkoje arba žymioje jos dalyje, reglamentuojančios nuostatos.

6) Todėl reikalingas konkretus teisės dokumentas, kuris leistų veiksmingai kontroliuoti visų koncentracijų daromą poveikį konkurencijos struktūrai [Europos Sąjungoje] ir kuris būtų vienintelis tokioms koncentracijoms taikomas dokumentas.

<...>

8) Šiame reglamente patvirtintos nuostatos turėtų būti taikomos svarbiems struktūriniais pokyčiams, kurių poveikis rinkai jaučiamas už bet kurios vienos valstybės narės ribų. Tokios koncentracijos paprastai turėtų būti tikrinamos išimtinai [Sąjungos] lygiu taikant vieno langelio principą ir laikantis subsidiarumo principo.

<...>

20) Racionalu apibrėžti koncentracijos sąvoką taip, kad ji apimtų operacijas, dėl kurių atitinkamų įmonių kontrolėje, taip pat ir rinkos struktūroje atsirastų ilgalaikių pokyčių. Todėl taikant šį reglamentą, sąvoka turi apimti [Todėl į šio reglamento taikymo sritį reikia įtraukti] visas bendras įmones, ilgą laiką atliekančias autonomiško ūkinio vieneto funkcijas. Be to, vienos koncentracijos sandoriais reikia laikyti tuos sandorius, kurie glaudžiai siejasi dėl sąlygų arba dėl to, kad jie vyksta kaip per palyginti trumpą laikotarpį sudarytų vertybinių popierių sandorių serija.

<...>

34) Užtikrinant veiksmingą kontrolę, įmonės turi privalėti atsiųsti išankstinį pranešimą apie Bendrijos mastu veikiančias koncentracijas po susitarimo sudarymo, konkurso paskelbimo arba kontrolinės akcijų dalies įsigijimo. <...> Koncentracijų vykdymas turėtų būti sustabdomas, kol Komisija nepriima galutinio sprendimo. Tačiau tam tikrais atvejais turėtų būti galima nukrypti nuo tokio vykdymo sustabdymo konkrečių įmonių prašymu. <...>“

- 3 Šio reglamento 1 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje nurodyta:

„Nepažeidžiant 4 straipsnio 5 dalies ir 22 straipsnio, šis reglamentas taikomas visoms Bendrijos mastu veikiančioms koncentracijoms kaip apibrėžta šiame straipsnyje.“

4 Minėto reglamento 3 straipsnio „Koncentracijos sąvokos apibrėžimas“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Laikoma, kad koncentracija vykdoma, kai atsiranda ilgalaikių kontrolės pokyčių dėl:

- a) dviejų arba daugiau anksčiau savarankiškų įmonių arba jų dalių susijungimo; arba
- b) įsigijimo, kai įmonę įsigijo vienas arba daugiau asmenų, kurie jau kontroliuoja bent vieną įmonę, arba kai įmonę įsigijo viena ar daugiau įmonių pirkdamos vertybinius popierius arba turtą, sudarius sutartį arba kitomis priemonėmis, kurios leidžia tiesiogiai arba netiesiogiai kontroliuoti visą arba dalį vienos arba daugiau kitų įmonių.

2. Kontrolė susideda [kyla] iš teisių, sutarčių arba kitų priemonių, kurios kiekviena atskirai arba visos kartu atsižvelgiant į teisės ar fakto aplinkybes, suteikia galimybę daryti didelę įtaką įmonei, ypač naudojantis:

- a) nuosavybės teise arba teise naudotis visu arba dalimi įmonės turto;
- b) teisėmis ir sutartimis, kurios daro didelę įtaką formuojant įmonės organus, balsuojant arba priimant sprendimus.“

5 Minėto reglamento 4 straipsnio „Išankstinis pranešimas apie koncentracijas ir klausimo prieš pranešant apie koncentraciją perdavimas pranešančiųjų šalių prašymu“ 1 dalyje nustatyta:

„Apie šiame reglamente apibrėžtą Bendrijos mastu veikiančią koncentraciją pranešama Komisijai prieš jai pradėdant veikti po susitarimo sudarymo, viešo konkurso paskelbimo arba kontrolinės akcijų dalies įsigijimo.

Pranešti taip pat galima, kai konkrečios įmonės įrodo Komisijai savo sąžiningus ketinimus sudaryti susitarimą arba, jeigu skelbiamas viešas konkursas, kai jos viešai paskelbia apie ketinimą pateikti paraišką, jeigu dėl numatomo susitarimo arba paraiškos atsirastų Bendrijos mastu veikianti koncentracija.

Šiame reglamente terminas „koncentracija, apie kurią pranešta“ taip pat apima numatomas koncentracijas, apie kurias pranešta pagal antrąją šios dalies pastraipą. Šio straipsnio 4 ir 5 dalyse terminas „koncentracija“ apima numatomas koncentracijas, kaip apibrėžta antrojoje pastraipoje.“

6 Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio „Koncentracijų sustabdymas“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Bendrijos mastu veikianti koncentracija, kaip apibrėžta 1 straipsnyje, arba kurią turi patikrinti Komisija pagal 4 straipsnio 5 dalį, neturi būti vykdoma iki pranešimo apie ją arba iki paskelbimo, kad ji suderinama su bendrąja rinka, remiantis sprendimu pagal 6 straipsnio 1 dalies b punktą, 8 straipsnio 1 dalį arba 8 straipsnio 2 dalį, arba remiantis prielaida pagal 10 straipsnio 6 dalį.

2. 1 dalyje neužkertamas kelias skelbti viešą konkursą arba sudaryti vertybinių popierių sandorių serijas, įskaitant tuos vertybinius popierius, kuriuos galima paversti kitais vertybiniais popieriais, kuriais galima prekiauti rinkoje, pavyzdžiui, vertybinių popierių biržoje, ir kai šiais vertybiniais popieriais iš įvairių pardavėjų įgyjama kontrolė, kaip apibrėžta 3 straipsnyje, jeigu:

- a) apie koncentraciją nedelsiant pranešama Komisijai remiantis 4 straipsniu; ir
- b) vertybinių popierių įgijėjas nesinaudoja konkrečių vertybinių popierių teikiamomis balsavimo teisėmis arba jomis naudojasi tik siekdamas išlaikyti visą savo investicijų vertę remdamasis Komisijos numatyta nukrypti leidžiančia nuostata pagal 3 dalį.“

7 Šio reglamento 14 straipsnio 2–4 dalyse nustatyta:

„2. Komisija gali savo sprendimu skirti baudas, neviršijančias 10 % bendros konkrečios įmonės apyvartos, kaip apibrėžta 5 straipsnyje, 3 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytiems asmenims arba konkrečioms įmonėms, kai tyčia arba dėl neatsargumo jie (jos):

- a) nepraneša apie koncentraciją 4 straipsnyje arba 22 straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka iki jos vykdymo pradžios, išskyrus jei jie (jos) aiškiai neigiamai (-os) tai padaryti pagal 7 straipsnio 2 dalį arba pagal 7 straipsnio 3 dalį priimtu sprendimu;
- b) vykdo koncentraciją pažeisdami (-os) 7 straipsnį;
- c) vykdo koncentraciją, kuri paskelbta nesuderinama su bendrąja rinka pagal 8 straipsnio 3 dalį priimtu sprendimu, arba nesiima jokių priemonių, kurių įsakyta imtis pagal 8 straipsnio 4 arba 5 dalis priimtu sprendimu;
- d) nesilaiko pagal 6 straipsnio 1 dalies b punktą, 7 straipsnio 3 dalį arba 8 straipsnio 2 dalies antrąją pastraipą priimtu sprendimu nustatytos sąlygos arba įsipareigojimo.

3. Nustatant baudos dydį atsižvelgiama į pažeidimo pobūdį, dydį ir trukmę.

4. Pagal 1, 2 ir 3 dalis priimti sprendimai nėra laikomi pagal baudžiamąją teisę priimtais sprendimais.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

8 Skundžiamo sprendimo 1–37 punktuose bylos aplinkybės apibendrintos taip:

„1 [Apeliantė] yra Norvegijos teisės reglamentuojama bendrovė, kurios akcijos kotiruojamos Oslo (Norvegija) vertybinių popierių biržoje ir Niujorko (JAV) vertybinių popierių biržoje ir kuri verčiasi lašišų auginimu ir pirminiu perdirbimu Kanadoje, Čilėje, Škotijoje, Farerų salose, Airijoje ir Norvegijoje ir baltųjų paltusų auginimu ir pirminiu perdirbimu Norvegijoje. [Apeliantė] taip pat verčiasi antrinio perdirbimo veikla Belgijoje, Čilėje, Jungtinėse Amerikos Valstijose, Prancūzijoje, Airijoje, Japonijoje, Norvegijoje, Nyderlanduose, Lenkijoje ir Čekijos Respublikoje.

A. [Apeliantės] įvykdytas „Morphol“ įsigijimas

- 2 2012 m. gruodžio 14 d. [apeliantė] sudarė akcijų pirkimo sandorį („Share Purchase Agreement“, toliau – SPA) su *Friendmall Ltd* ir *Bazmonta Holding Ltd* dėl šioms bendrovėms priklausiusių *Morphol ASA* akcijų perleidimo.
- 3 *Morphol* yra Norvegijoje įsikūrusi lašišų augintoja ir perdirbėja. [Ši bendrovė] augina lašišas ir siūlo didelį pridėtinę vertę turinčių lašišos produktų asortimentą. Ji verčiasi lašišų auginimu ir pirminiu perdirbimu Škotijoje ir Norvegijoje. Be to, ji vykdo antrinio perdirbimo veiklą Lenkijoje, Jungtinėje Karalystėje ir Vietname. Prieš [apeliantei] įsigyjant *Morphol*, ši įmonė buvo registruota Oslo vertybinių popierių biržoje.
- 4 *Friendmall* ir *Bazmonta Holding* buvo ribotos atsakomybės privačios bendrovės, įsteigtos ir registruotos Kipre. Abi bendrovės kontroliavo tas pats asmuo M., kuris anksčiau buvo *Morphol* steigėjas ir generalinis direktorius.
- 5 Pagal SPA [apeliantė] įsigijo dalį *Morphol* akcijų, kurios sudarė maždaug 48,5 % *Morphol* akcinio kapitalo. Šis įsigijimas buvo užbaigtas 2012 m. gruodžio 18 d. (toliau – 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas).

- 6 2012 m. gruodžio 17 d. [apeliantė] vertybinių popierių biržai skirtame pranešime paskelbė, kad ruošiasi pateikti viešą siūlymą pirkti likusias *Morpol* akcijas. 2013 m. sausio 15 d. [apeliantė] pagal Norvegijos įstatymą dėl derybų dėl vertybinių popierių pateikė privalomą viešą siūlymą pirkti likusias *Morpol* akcijas, kurios sudarė 51,5 % šios bendrovės akcijų. Pagal Norvegijos įstatymo nuostatas, jei asmuo įsigyja daugiau kaip trečdalį vertybinių popierių biržoje kotiruojamos bendrovės akcijų, jis privalo pateikti viešą siūlymą pirkti likusias šios bendrovės akcijas.
- 7 2013 m. sausio 23 d. *Morpol* valdyba paskyrė naują generalinį direktorių vietoj M., kuris nuo 2013 m. kovo 1 d. atsistatydino dėl tokio įsipareigojimo, įtraukto į SPA.
- 8 2013 m. kovo 12 d. suderinus ir įvykdžius viešą siūlymą pirkti akcijas, [apeliantei] iš viso priklausė 87,1 % *Morpol* akcijų. Taigi dėl viešo siūlymo pirkti akcijas [apeliantė] įsigijo maždaug 38,6 % *Morpol* akcijų, be 48,5 % *Morpol* akcijų, kurias ji jau buvo nusipirkusi 2012 m. gruodžio mėn.
- 9 Likusios *Morpol* akcijos buvo nupirktos 2013 m. lapkričio 12 d. 2013 m. lapkričio 15 d. neeilinis visuotinis susirinkimas nusprendė prašyti išregistruoti akcijas iš Oslo vertybinių popierių biržos, sumažinti valdybos narių skaičių ir panaikinti paskyrimų komitetą. 2013 m. lapkričio 28 d. *Morpol* jau nebebuvo kotiruojama Oslo vertybinių popierių biržoje.

B. Etapas iki pranešimo pateikimo

- 10 2012 m. gruodžio 21 d. [apeliantė] išsiuntė Europos Komisijai prašymą sudaryti darbuotojų grupę, kuri būtų atsakinga už jos bylos, susijusios su išimtinės *Morpol* kontrolės įgijimu, nagrinėjimą. Šiame prašyme [apeliantė] Komisijai nurodė, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas jau baigtas ir kad ji nesinaudos savo balsavimo teisėmis iki Komisijos sprendimo priėmimo.
- 11 Komisija paprašė surengti telekonferenciją su [apeliantė]; ji įvyko 2013 m. sausio 25 d. Per telekonferenciją Komisija paprašė informacijos apie sandorio struktūrą ir paaiškinti, ar 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas jau galėjo suteikti [apeliantei] *Morpol* kontrolę.
- 12 2013 m. vasario 12 d. Komisija išsiuntė [apeliantei] prašymą pateikti informaciją apie galimą *Morpol* faktinės kontrolės įgijimą po 2012 m. gruodžio mėn. sandorio. Ji taip pat paprašė pateikti jai trejų pastarųjų metų *Morpol* visuotinių susirinkimų ir valdybos posėdžių darbotvarkes ir protokolus. 2013 m. vasario 19 d. [apeliantė] iš dalies atsakė į šį prašymą ir 2013 m. vasario 25 d. pateikė išsamų atsakymą į jį.
- 13 2013 m. kovo 5 d. [apeliantė] pateikė pirmąjį 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 802/2004, įgyvendinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 133, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 88), I priede pateiktos pranešimo formos projektą (toliau – pirmasis CO formos projektas). Pirmasis CO formos projektas iš esmės buvo susijęs su bendra rinka, apimančia bet kurios kilmės lašišų auginimą, pirminį ir antrinį perdirbimą.
- 14 2013 m. kovo 14 d. Komisija išsiuntė [apeliantei] prašymą pateikti papildomą informaciją, susijusią su pirmuoju CO formos projektu. 2013 m. balandžio 16 d. [apeliantė] atsakė į šį prašymą pateikti informaciją. Komisija nusprendė, kad šis atsakymas yra neišsamus, ir 2013 m. gegužės 3 d., birželio 14 d. ir liepos 10 d. išsiuntė kitus prašymus pateikti informaciją. [Apeliantė] atitinkamai 2013 m. birželio 6 d., liepos 3 ir 26 d. atsakė į šiuos prašymus.

C. Pranešimas ir sprendimas leisti koncentraciją su sąlyga, kad bus laikomasi tam tikrų įsipareigojimų

- 15 2013 m. rugpjūčio 9 d. apie [koncentraciją] buvo oficialiai pranešta Komisijai.

- 16 2013 m. rugsėjo 3 d. posėdyje Komisija pranešė [apeliantei] ir *Morpol*, kad rimtai abejoja, ar sandoris yra suderinamas su vidaus rinka, kiek tai susiję su potencialia škotiskų lašišų rinka.
- 17 Siekdama išsklaidyti Komisijos išreikštas dideles abejones, [apeliantė] 2013 m. rugsėjo 9 d. pasiūlė išipareigojimus pagal [Reglamento Nr. 139/2004] 6 straipsnio 2 dalį. Dėl šių pirminių išipareigojimų Komisija surengė rinkos konsultaciją. Po tam tikrų pakeitimų 2013 m. rugsėjo 25 d. buvo pateikti galutiniai išipareigojimai. [Apeliantė] išipareigojo perleisti apie tris ketvirtadalius škotiskų lašišų auginimo pajėgumų, kurie tarp koncentracijos šalių sutapo, taip išsklaidydama Komisijos iškeltas dideles abejones.
- 18 2013 m. rugsėjo 30 d. Komisija priėmė sprendimą C(2013) 6449 (byla COMP / M.6850 – *Marine Harvest / Morpol*) (toliau – sprendimas dėl leidimo) pagal Reglamento Nr. 139/2004 6 straipsnio 1 dalies b punktą ir 2 dalį, kuriuo leido koncentraciją, tačiau nustatė sąlygą, kad turi būti laikomasi visų pasiūlytų išipareigojimų.
- 19 Sprendime dėl leidimo Komisija konstatavo, kad 2012 m. gruodžio mėn. įvykęs įsigijimas jau suteikė [apeliantei] išimtinę faktinę *Morpol* kontrolę. Ji nurodė, kad negalima atmesti Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalyje numatyto išipareigojimo [sustabdyti įgyvendinimą] ir šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje nustatyto pranešimo išipareigojimo pažeidimo. Ji taip pat pažymėjo, kad per atskirą procedūrą galėjo išnagrinėti, ar reikėtų skirti sankciją pagal Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalį.

D. [Ginčijamas sprendimas] ir jo priėmimo procedūra

- 20 2014 m. sausio 30 d. laiške Komisija pranešė [apeliantei], kad vyksta tyrimas dėl galimų Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalies ir 4 straipsnio 1 dalies pažeidimų.
- 21 2014 m. kovo 31 d. Komisija pateikė [apeliantei] pranešimą apie kaltinimus pagal Reglamento Nr. 139/2004 18 straipsnį (toliau – pranešimas apie kaltinimus). Pranešime apie kaltinimus Komisija padarė preliminarį išvadą, kad [apeliantė] tyčia arba bent jau dėl aplaidumo pažeidė Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalį ir 7 straipsnio 1 dalį.
- 22 2014 m. balandžio 30 d. [apeliantė] pateikė atsakymą į pranešimą apie kaltinimus. 2014 m. gegužės 6 d. [apeliantė] pristatė jos atsakyme pateiktus argumentus per posėdį. 2014 m. liepos 7 d. įvyko konsultacinio komiteto dėl koncentracijų tarp įmonių posėdis.
- 23 2014 m. liepos 23 d. Komisija priėmė [ginčijamą sprendimą].
- 24 Pirmi trys ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies straipsniai suformuluoti taip:

„1 straipsnis

Įgyvendindama Bendrijos masto koncentraciją per laikotarpį nuo 2012 m. gruodžio 18 d. iki 2013 m. rugsėjo 30 d., prieš pranešant apie ją ir paskelbiant suderinama su vidaus rinka, [apeliantė] pažeidė [Reglamento Nr. 139/2004] 4 straipsnio 1 dalį ir 7 straipsnio 1 dalį.

2 straipsnis

[Apeliantei] už 1 straipsnyje nurodytą [Reglamento Nr. 139/2004] 4 straipsnio 1 dalies pažeidimą skiriama 10 000 000 EUR bauda.

3 straipsnis

[Apeliantei] už 1 straipsnyje nurodytą [Reglamento Nr. 139/2004] 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą skiriama 10 000 000 EUR bauda.“

- 25 Ginčijamame sprendime Komisija pirmiausia laikėsi nuomonės, kad [apeliantė] įgijo išimtinę faktinę *Morpol* kontrolę po to, kai 2012 m. gruodžio mėn. buvo baigtas įsigijimas, nes [apeliantė] buvo beveik tikra, kad gaus balsų daugumą visuotiniuose susirinkimuose, atsižvelgiant į jos turimą akcijų dalį (48,5 %) ir kitų akcininkų dalyvavimą visuotiniuose susirinkimuose ankstesniais metais.
- 26 Tada Komisija nusprendė, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimui netaikoma Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis. Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis taikoma tik viešiesiems siūlymams pirkti akcijas arba sandoriams, kuriais kontrolė, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 139/2004 3 straipsnį, įgyjama „iš įvairių pardavėjų“, sudarant seriją sandorių dėl vertybinių popierių. Kaip nurodo Komisija, šioje byloje kontrolinis paketas buvo įgytas iš vienintelio pardavėjo, t. y. M., per *Friendmall* ir *Bazmonta Holding* dėl 2012 m. gruodžio mėn. įvykusio įsigijimo.
- 27 Kaip nurodė Komisija, Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis neskirta taikyti situacijoms, kai didelis akcijų skaičius įsigijamas iš vieno pardavėjo ir kai remiantis per ankstesnius įprastus ir neeilinius visuotinius susirinkimus gautais balsais nesuku nustatyti, kad šis akcijų skaičius suteikia išimtinę faktinę tikslinės bendrovės kontrolę.
- 28 Komisija taip pat pažymėjo, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas, kuris buvo užbaigtas 2012 m. gruodžio 18 d., nebuvo viešo siūlymo pirkti akcijas pateikimo dalis, nes šis siūlymas buvo pateiktas per laikotarpį nuo 2013 m. sausio 15 d. iki vasario 26 d. Jos nuomone, tai, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas galėjo lemti [apeliantės] išipareigojimą pateikti viešą siūlymą pirkti likusias *Morpol* akcijas, neturi reikšmės, nes faktinė kontrolė jau buvo įgyta per vieną pardavėją.
- 29 Komisija taip pat konstatavo, kad [apeliantės] nuorodos į teisės šaltinius, pagal kuriuos „keli pavieniai etapai“ laikomi sudarančiais vieną koncentraciją, jeigu jiems teisiškai arba faktiškai būtinas sąlyginis ryšys, atrodo netinkamos. Ji pažymėjo, kad [apeliantė] įgijo *Morpol* kontrolę nusipirkusi 48,5 % *Morpol* akcijų vienintelį kartą, o ne per kelis dalinius sandorius, susijusius su aktyvų elementais, kurie galiausiai sudaro vieną ekonominį subjektą.
- 30 Komisija pažymėjo, kad pagal Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 3 dalį siekiant nustatyti baudos dydį reikia atsižvelgti į pažeidimo pobūdį, sunkumą ir trukmę.
- 31 Jos nuomone, bet koks Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies pažeidimas dėl savo pobūdžio yra sunkus pažeidimas.
- 32 Vertindama pažeidimo sunkumą, Komisija atsižvelgė į tai, kad, kaip ji teigia, [apeliantės] pažeidimas padarytas dėl aplaidumo, kad kilo didelių abejonių, ar nagrinėjama koncentracija yra suderinama su vidaus rinka, ir į tai, kad anksčiau yra buvę bylų dėl procedūrinių pažeidimų, susijusių su [apeliantė] ir kitomis bendrovėmis.
- 33 Dėl pažeidimo trukmės Komisija pažymėjo, kad Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas buvo vienkartinis pažeidimas ir kad šioje byloje jis buvo padarytas 2012 m. gruodžio 18 d., t. y. koncentracijos įvykdymo dieną. Ji taip pat laikėsi nuomonės, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalies pažeidimas yra tęstinis pažeidimas ir kad šioje byloje jis truko nuo 2012 m. gruodžio 18 d. iki 2013 m. rugsėjo 30 d., t. y. nuo 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo įvykdymo datos iki jo leidimo datos. Komisijos teigimu, šis devynių mėnesių ir dvylikos dienų laikotarpis buvo labai ilgas.

- 34 Komisija kaip į lengvinančią aplinkybę atsižvelgė į tai, kad [apeliantė] neįgyvendino savo balsavimo teisių *Morpol* ir per koncentracijos kontrolės procedūrą išlaikė ją kaip atskirą nuo [apeliantės] subjektą.
- 35 Ji kaip į lengvinančią aplinkybę taip pat atsižvelgė į tai, kad [apeliantė] pateikė prašymą sudaryti darbuotojų grupę praėjus kelioms dienoms nuo 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo užbaigimo.
- 36 Tačiau Komisija nenustatė sunkinančių aplinkybių.
- 37 Komisija nusprendė, kad [apeliantės] dydžio įmonei bauda turi būti didelė, kad turėtų atgrasomąjį poveikį. Juo labiau taip yra tuo atveju, kai nagrinėjamo koncentracijos sandorio suderinamumas su vidaus rinka kelia didelių abejonių.“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 9 2014 m. spalio 3 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškinį, kuriuo apeliantė prašė panaikinti ginčijamą sprendimą arba, nepatenkinus šio reikalavimo, panaikinti arba sumažinti Komisijos skirtas baudas.
- 10 Grįsdama savo ieškinį ji nurodė penkis pagrindus, iš kurių tik pirmasis ir trečiasis yra svarbūs nagrinėjant šį apeliacinį skundą. Pirmasis pagrindas buvo grindžiamas „akivaizdžia teisės ir fakto klaida“, nes ginčijamu sprendimu atmesta galimybė taikyti Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį. Trečiasis pagrindas buvo grindžiamas bendrojo principo *ne bis in idem* pažeidimu.
- 11 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Apeliacinio proceso šalių reikalavimai

- 12 Apeliaciniu skundu apeliantė Teisingumo Teismo prašo:
- visiškai arba iš dalies panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek juo atmetamas ieškinys dėl ginčijamo sprendimo,
 - panaikinti ginčijamą sprendimą arba, nepatenkinus šio reikalavimo, panaikinti jai skirtas baudas arba, nepatenkinus ir šio reikalavimo, gerokai sumažinti šių baudų dydį,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas ir kitas išlaidas, kurias ji patyrė dėl proceso Teisingumo Teisme ir Bendrajame Teisme,
 - prireikus grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų naują sprendimą atsižvelgdamas į Teisingumo Teismo sprendimą, ir
 - imtis bet kokių kitų, Teisingumo Teismo manymu, tinkamų priemonių.
- 13 Komisija prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

- 14 Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė remiasi dviem pagrindais. Pirmasis pagrindas grindžiamas teisės klaida, nes bendrasis Teismas pažeidė Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį. Antrasis pagrindas grindžiamas teisės klaida, nes Bendrasis Teismas pažeidė principą *ne bis in idem*, priskyrimo principą ir principą, kuriuo reglamentuojama pažeidimų sutaptis.
- 15 Per posėdį Teisingumo Teisme apeliantė nurodė naują pagrindą, grindžiamą Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a punkto neteisėtumu.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

- 16 Apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą sudaro dvi dalys.
- 17 Šio pagrindo pirmoje dalyje apeliantė tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 70, 150, 151 ir 230 punktuose Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes klaidingai aiškino sąvoką „viena koncentracija“, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamąją dalį.
- 18 Skundžiamo sprendimo 70 ir 230 punktuose nusprendęs, jog nebūtina nagrinėti apeliančės argumentų, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimą ir atitinkamą viešą siūlymą pirkti akcijas sieja ryšys, Bendrasis Teismas neatsižvelgė į kriterijų, kuris yra reikšmingas nustatant, ar keli sandoriai gali būti prilyginami vienai koncentracijai, pagal kurią svarbu tai, kad šie sandoriai susiję, o ne momentas, kai įvyko sandoris, kuriuo buvo įgyta kontrolė.
- 19 Šiuo aspektu, pirma, apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, pirmiausia, skundžiamo sprendimo 150 ir 151 punktuose, kai nusprendė, kad Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamoji dalis nėra tinkamas pagrindas aiškinti sąvoką „viena koncentracija“. Jos nuomone, ši konstatuojamoji dalis aiškiai parodo teisės aktų leidėjo ketinimą „viena koncentracija“ laikyti visus sandorius, kuriuos „sieja glaudus sąlyginis ryšys“.
- 20 Skundžiamo sprendimo 150 punkte Bendrojo Teismo padaryta išvada, kad minėta 20 konstatuojamoji dalis yra tik „vienas labai trumpas sakiny“ ir tai nėra teisiškai privaloma teisės norma, neleidžia Bendrajam Teismui paneigti apeliančės pateikiamo sąvokos „viena koncentracija“ aiškinimo. Iš tiesų apeliantė mano, kad jame neatsižvelgta į tai, kad ta pati konstatuojamoji dalis tapo privaloma teisės norma, t. y. Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalimi, kurioje daroma nuoroda į viešus siūlymus pirkti arba mainyti ir vertybinių popierių sandorių seriją. Be to, Bendrasis Teismas atmetė šį aiškinimą skundžiamo sprendimo 106–109 punktuose remdamasis Komisijos suvestiniu pranešimu dėl jurisdikcijos, susijusiu su Tarybos reglamentu (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL C 95, 2008, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 88), kuriame, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, įtvirtinta neprivalomų gairių visuma. Be to, tą pačią 20 konstatuojamąją dalį Bendrasis Teismas aiškino klaidingai, skundžiamo sprendimo 151 punkte teigdamas, kad jei būtų laikomasi tokio paties aiškinimo, visi sandoriai, „kuriuos sieja sąlyginis ryšys“, būtų laikomi viena koncentracija, nors dėl jų nebuvo įgyta kontrolė.
- 21 Antra, apeliantė mano, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimą ir nagrinėjamą viešą siūlymą pirkti akcijas siejo sąlyginis ryšys, todėl tai buvo viena koncentracija.
- 22 Pirma, ji teigia, kad šiuo atveju sąlyga, siejanti šį viešą siūlymą pirkti akcijas ir 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimą, yra nustatyta Norvegijos derybų dėl vertybinių popierių įstatyme, o tai yra didžiausias įmanomas sąlyginis ryšys. Konkrečiai kalbant, ši sąlyga kyla iš Norvegijos teisės, kuria įgyvendinama

2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/25/EB dėl įmonių perėmimo pasiūlymų (OL L 142, 2004, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 20). Bendrasis Teismas šios aplinkybės nekvestionavo.

- 23 Antra, sąlyginį ryšį tarp viešo siūlymo ir 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo taip pat patvirtina šio sprendimo 20 punkte minėtas Suvestinis pranešimas dėl jurisdikcijos, pagal kurį du ar daugiau sandorių gali būti susiję teisiniu ar faktiniu požiūriu. Šiuo atveju 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas ir nagrinėjamas viešas siūlymas pirkti akcijas teisiškai susiję tarpusavyje, nes šis viešas siūlymas pirkti akcijas tapo privalomas dėl 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo įvykdymo ir nuo jo priklausė. Be to, šie du sandoriai faktiškai susiję, nes pagal šio pranešimo 43 punktą ekonominiu požiūriu „kiekvienas sandoris būtina priklauso nuo kitų sandorių sudarymo“. Šie du sandoriai buvo numatyti ir sudaryti vienu metu ir jie buvo vykdomi, siekiant to paties ekonominio tikslo, t. y. įsigyti visas apyvartoje esančias *Morpol* akcijas.
- 24 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytos išimties loginį pagrindą.
- 25 Pirma, apeliantė teigia, kad Bendrojo Teismo formalus požiūris yra netinkamas aiškinant šia išimtimi siekiamą tikslą, nes juo reikalaujama išnagrinėti jos politinį tikslą. Taigi Bendrasis Teismas laikėsi siauro požiūrio, kai skundžiamo sprendimo 174–189 punktuose atmetė Žaliosios knygos dėl Tarybos reglamento (EEB) Nr. 404/89 peržiūros (COM (2001) 745 *final*) (toliau – Žalioji knyga), kurioje buvo prašoma išplėsti minėtos išimties taikymo sritį siekiant palengvinti įsigijimus, reikšmę. Be to, skundžiamo sprendimo 189 punktas grindžiamas formaliu sandorių struktūrų atskyrimu ir jame klaidingai atmetas Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies taikymas sandorių struktūrai, kai kontrolė galėjo būti įgyta prieš paskelbiant viešą siūlymą pirkti akcijas.
- 26 Antra, Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytos išimties politinis tikslas yra palengvinti ilgai trunkančius viešuosius siūlymus ir perėmimus, laikantis griežtų sąlygų, kuriomis siekiama išvengti rinkos struktūros pokyčių prieš Komisijai priimant sprendimą dėl koncentracijos, apie kurią pranešta. Taigi pirkėjas iš esmės gali įsigyti tikslinės bendrovės akcijų, tačiau negali jų veiksmingai panaudoti anksčiau, nei Komisija leidžia tokią koncentraciją, o tai netrukdo šiai institucijai naudotis koncentracijų kontrolės įgaliojimais.
- 27 Nepateisinama atsisakyti taikyti Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytą išimtį konkrečiai sandorių struktūrai, kai kontrolė galėjo būti įgyta prieš paskelbiant viešą siūlymą pirkti akcijas. Žaliosios knygos 134 punkte Komisija pripažino, kad biržoje kotiruojamos bendrovės įsigijimui turėtų būti taikoma Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatyta nukrypti leidžianti nuostata, nes „tokiais atvejais paprastai nepraktiška ir dirbtina teigti, kad koncentracija įvyksta įsigyjant konkrečią akciją ar akcijų paketą, kuris suteikia jo įgijėjui (faktinę) tikslinės įmonės kontrolę“. Nors šis teiginys susijęs su ilgai trunkančiais perėmimais, jis taip pat taikomas ir viešiesiems siūlymams pirkti ar mainyti.
- 28 Taigi manydamas, kad ši nuostata netaikoma sandorių struktūrai, kurioje kontrolė galėjo būti įgyta prieš paskelbiant viešą siūlymą pirkti akcijas, Bendrasis Teismas formaliai diferencijavo sandorių struktūras, taip sukeldamas netikrumą dėl sandorių, kuriems taikoma ši išimtis, ir dėl to pirkėjams kilo didelė praktinė ir finansinė rizika.
- 29 Trečia, apeliantė remiasi 2005 m. sausio 20 d. Komisijos sprendimu (byla *Orkla / Elkem* – COMP / M.3709), susijusiu su situacija, panašia į nagrinėjamą šioje byloje, kurioje ši institucija, be kita ko, pripažino, kad akcijų, dėl kurių pateikiamas privalomas viešas siūlymas, įgijėjui kyla didelė finansinė rizika, laukiant, kol Komisija patvirtins šį įsigijimą.

- 30 Ketvirta, apeliantė tvirtina, kad aiškinant Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį taip, kad ji taikoma visiems viešiesiems siūlymams pirkti ar mainyti, būtų palengvinami koncentracijų kontrolės tikslai, leidžiant Komisijai atsižvelgti į galutinį įsigyto akcijų paketo dydį ir įvairias atitinkamo sandorio pasekmes.
- 31 Penkta, apeliantė teigia, kad šiuo atveju ji laikėsi Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies, pranešdama apie koncentraciją nedelsiant, t. y. praėjus trims dienoms po 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo pabaigos, ir nesinaudojo balsavimo teisėmis, susijusiomis su įsigytais akcijomis, ir Bendrasis Teismas to nekvestionavo.
- 32 Komisija ginčija apeliantės argumentus ir mano, kad pirmasis pagrindas yra nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 33 Pirmuoju pagrindu, kurio abi dalys nagrinėtinos kartu, apeliantė iš esmės ginčija Bendrojo Teismo pateiktą Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies aiškinimą, dėl kurio jis atmetė jos pirmąjį panaikinimo pagrindą.
- 34 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog jeigu tenkinamos šioje nuostatoje numatytos sąlygos, šio straipsnio 1 dalis neužkerta kelio skelbti viešą siūlymą pirkti ar mainyti akcijas arba sudaryti sandorius, kuriais kontrolė, kaip ji suprantama pagal šio reglamento 3 straipsnį, įgyjama iš kelių pardavėjų, sudarant sandorių dėl vertybinių popierių seriją.
- 35 Reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 68–83 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo galimybę taikyti Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį šioje byloje nagrinėjamai situacijai, atsižvelgdamas vien į 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimą.
- 36 Viena vertus, skundžiamo sprendimo 69 ir 70 punktuose jis pažymėjo, kad Komisijos konstatuotą Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalies ir 4 straipsnio 1 dalies pažeidimą lėmė vien 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas, t. y. sandoris, kuriuo apeliantė įgijo *Morpol* kontrolę. Kadangi šis sandoris buvo įvykdytas prieš paskelbiant nagrinėjamą viešą siūlymą pirkti akcijas, jis padarė išvadą, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis neturi reikšmės tiek, kiek ši nuostata susijusi su viešais siūlymais pirkti akcijas.
- 37 Kita vertus, Bendrasis Teismas taip pat atmetė galimybę taikyti Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį, kiek ši nuostata susijusi su sandorių, kuriais kontrolė, kaip ji suprantama pagal šio reglamento 3 straipsnį, įgyjama iš kelių pardavėjų, sudarant sandorių dėl vertybinių popierių seriją, vykdymu. Kaip matyti iš kartu vertinamų skundžiamo sprendimo 75 ir 79–81 punktų, Bendrasis Teismas nusprendė, kad apeliantė įgijo *Morpol* kontrolę iš vieno pardavėjo, sudarydama vieną sandorį dėl vertybinių popierių, t. y. dėl 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo. Kalbant apie nagrinėjamą viešą siūlymą pirkti akcijas, Bendrojo Teismo nuomone, jis buvo pateiktas tą dieną, kai apeliantė jau turėjo išimtinę faktinę *Morpol* kontrolę dėl 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo.
- 38 Bendrajame Teisme apeliantė iš esmės teigė, kad 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimas ir nagrinėjamas viešas siūlymas pirkti akcijas dėl jų tarpusavio ryšio yra vienos koncentracijos etapai, todėl pagal Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį šio straipsnio 1 dalis šiai koncentracijai netaikoma.
- 39 Skundžiamo sprendimo 85–229 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo šiam teiginiui pagrįsti apeliantės pateiktus argumentus ir juos atmetė. Šiuo aspektu jis pažymėjo, kad sąvoka „viena koncentracija“ nėra skirta taikyti tokiu atveju, kai išimtinė faktinė vienos tikslinės bendrovės kontrolė įgyjama iš vieno pardavėjo sudarant vienintelį privatų sandorį, net jei paskui paskelbiamas privalomas viešas siūlymas.

- 40 Pirmajame pagrindu apeliantė iš esmės teigia, kad toks Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies aiškinimas yra klaidingas, nes ši nuostata, vertinama atsižvelgiant į šio reglamento 20 konstatuojamąją dalį, turi būti aiškinama plačiai, todėl ją buvo galima taikyti 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimui ir nagrinėjamam viešam siūlymui pirkti akcijas, nes šie du sandoriai yra vienos koncentracijos etapai.
- 41 Pirma, apeliantė mano, kad aiškindamas Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį Bendrasis Teismas neatsižvelgė į Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamojoje dalyje vartojamą sąvoką „viena koncentracija“, kuri, jos nuomone, yra tinkamas šio aiškinimo teisinis pagrindas.
- 42 Šiuo klausimu, kaip skundžiamo sprendimo 91 punkte teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas, reikia konstatuoti, kad sąvoka „viena koncentracija“ vartojama tik Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamojoje dalyje, bet ne šio reglamento straipsniuose.
- 43 Skundžiamo sprendimo 150 punkte Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, kad šioje konstatuojamojoje dalyje vis dėlto nėra išsamiai apibrėžtos sąlygos, kurias įvykdžius du sandoriai sudaro vieną koncentraciją. Šiuo klausimu jis rėmėsi specifiniu minėtos konstatuojamosios dalies, kuri, nors ir gali suteikti informacijos, kaip turi būti aiškinama teisės norma, negali būti tokia norma, nes pati neturi privalomos teisinės galios, pobūdžiu.
- 44 Nors, kaip apeliantė pripažįsta savo argumentuose, Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamoji dalis gali būti šio reglamento nuostatų aiškinimo elementas, ji negali, remdamasi vien šios konstatuojamosios dalies formuluote, sąvokos „viena koncentracija“ aiškinti taip, kad šis aiškinimas neatitiktų šių nuostatų. Be to, šiuo aspektu Teisingumo Teismas ne kartą yra pažymėjęs, kad Sąjungos teisės akto konstatuojamosios dalys nėra teisiškai privalomos ir jomis neturėtų būti remiamasi nei nukrypstant nuo atitinkamo akto nuostatų, nei aiškinant šias nuostatas akivaizdžiai priešingai jų formuluotei (šiuo klausimu žr. 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, EU:C:2006:10, 76 punktą ir 2009 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Tyson Parketthandel*, C-134/08, EU:C:2009:229, 16 punktą).
- 45 Todėl apeliantė negali remtis plačiu Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamosios dalies formuluotės aiškinimu, kad išplėstų Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies taikymo sritį.
- 46 Šiuo atžvilgiu, kaip skundžiamo sprendimo 71 punkte pažymėjo Bendrasis Teismas, Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis tam tikromis aplinkybėmis leidžia pateikti viešą siūlymą pirkti akcijas prieš pranešant apie jį Komisijai ir prieš tai, kai Komisija suteikia jam leidimą, net jei šis sandoris yra Bendrijos masto koncentracija, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 3 straipsnį.
- 47 Pagal minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalį, kuria draudžiama įgyvendinti koncentraciją, šis draudimas taikomas tik koncentracijoms, apibrėžtoms to paties reglamento 3 straipsnyje (2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 43 punktas).
- 48 Kadangi Reglamento 139/2004 7 straipsnio 2 dalimi nukrypstama nuo šio draudimo, norint apibrėžti šios nuostatos taikymo sritį, reikia atsižvelgti į minėtame 3 straipsnyje vartojamą sąvoką „koncentracija“ (šiuo klausimu žr. 2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 44 punktą).
- 49 Kaip nurodyta Reglamento Nr. 139/2004 3 straipsnyje, koncentracija laikoma įvykdyta, kai atsiranda ilgalaikių kontrolės pokyčių dėl dviejų arba daugiau įmonių arba jų dalių susijungimo arba vienos ar kelių įmonių visos arba dalinės tiesioginės arba netiesioginės kontrolės įsigijimo, kai ją įsigyja vienas arba daugiau asmenų, kurie jau kontroliuoja bent vieną įmonę, arba viena ar daugiau kitų įmonių, su sąlyga, kad kontrolę lemia galimybė daryti lemiamą įtaką įmonės veiklai, kurią suteikia teisės, sutartys arba kitos priemonės (2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 45 punktas).

- 50 Vadinas, koncentracija vykdoma, kai koncentracijos šalys vykdo sandorius, kuriais prisidedama prie ilgalaikio tikslinės įmonės kontrolės pokyčio (2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 46 punktas).
- 51 Nors Reglamento Nr. 139/2004 20 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad viena koncentracija turi būti laikomi glaudžiai susiję sandoriai dėl to, kad juos sieja sąlyginis ryšys arba tai yra per palyginti trumpą laiką sudarytų sandorių dėl vertybinių popierių serija, šio reglamento 7 straipsnis gali būti taikomas tik tiems sandoriams, kurie būtini siekiant pakeisti kontrolę (šiuo klausimu žr. 2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 48 ir 49 punktus).
- 52 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 70 punkte nusprendė, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis neturi reikšmės tuo atveju, kai kontrolė įgyjama sudarant pirmą privatų sandorį, nors po jo buvo pateiktas viešas siūlymas pirkti akcijas, nes jis nėra būtinas siekiant pakeisti su nagrinėjama koncentracija susijusios įmonės kontrolę.
- 53 Tuo remiantis darytina išvada, kad Bendrasis Teismas taip pat teisingai atmetė apeliančės argumentus, siejamus su vienos koncentracijos buvimu šiuo atveju, nes, kaip jis iš esmės nurodė skundžiamo sprendimo 151 punkte, dėl jų į sąvoką „viena koncentracija“, taigi ir į Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio taikymo sritį patektų sandoriai, kurie, nors ir yra pagalbiniai koncentracijos atžvilgiu, neturi tiesioginio funkcinio ryšio su jos įgyvendinimu.
- 54 Taigi apeliante negali tvirtinti, kad sandorį, kuris nėra būtinas siekiant pakeisti įmonės kontrolę, kaip antai viešą siūlymą pirkti akcijas, pateiktą įgijus tikslinės įmonės kontrolę, apima Reglamento Nr. 139/2004 3 ir 7 straipsniuose vartojama sąvoka „koncentracija“.
- 55 Todėl reikia atmesti apeliančės argumentus, siejamus su klaidingu sąvokos „viena koncentracija“ aiškinimu.
- 56 Antra, apeliante tvirtina, kad Bendrojo Teismo pateiktas Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies aiškinimas prieštarauja šia nuostata siekiamam tikslui. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad šia nuostata siekiama palengvinti ilgai truncančių viešųjų pasiūlymų ir perėmimų įgyvendinimą, todėl Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalis taikoma sandorių struktūroms, kai kontrolė gali būti įgyta prieš paskelbiant viešą siūlymą pirkti akcijas.
- 57 Reikia konstatuoti, kad apeliante pripažįsta, jog jos platus sąvokos „viena koncentracija“ aiškinimas Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 daliai suteiktą platesnę reikšmę nei ta, kuri išplaukia iš šios nuostatos formuluotės.
- 58 Skundžiamo sprendimo 200 ir 201 punktuose Bendrasis Teismas teisingai pažymėjo, kad, kaip pripažįsta apeliante, Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje nustatyta šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies išimtis, kuri turi būti aiškinama siaurai.
- 59 Kaip pažymėta šio sprendimo 57 punkte ir kaip Bendrasis Teismas pabrėžė skundžiamo sprendimo 202–204 punktuose, apeliančės pateiktas aiškinimas reikštų Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytos išimties taikymo srities išplėtimą.
- 60 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti apeliančės argumentus, siejamus su tuo, kad toks aiškinimas pateisinamas Sąjungos teisės tikslais aptariamoje srityje, išplaukiančiais iš Direktyvos 2004/25 arba Žaliosios knygos.

- 61 Taip pat negalima pritarti apeliančios argumentui, kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalies aiškinimas palengvintų koncentracijos vertinimą iš esmės. Toks argumentas, susijęs su koncentracijos suderinamumu su vidaus rinka tyrimu, neturi reikšmės, kiek tai susiję su išankstiniu klausimu, ar šiai koncentracijai galėjo būti netaikoma pareiga pranešti Komisijai pagal Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalį.
- 62 Todėl apeliančios argumentus, siejamus su Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatyto tikslo nepaisymu, reikia atmesti kaip nepagrįstus.
- 63 Trečia, iš šio sprendimo 52 ir 55 punktų matyti, kad apeliančios argumentai, siejami su tuo, kad, pirma, 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimą ir nagrinėjamą viešą siūlymą pirkti akcijas siejo sąlyginis ryšys ir, antra, apeliančė laikėsi Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytų sąlygų, turi būti atmesti.
- 64 Iš tiesų, kaip skundžiamo sprendimo 229 ir 230 punktuose teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas, kadangi sąvoka „viena koncentracija“ nėra skirta taikyti tokiu atveju, kai išimtinė faktinė kontrolė įgyjama iš vieno pardavėjo sudarant vieną sandorį, neturi reikšmės tai, ar esama teisinio ar faktinio sąlyginio ryšio tarp 2012 m. gruodžio mėn. įsigijimo ir nagrinėjamo viešo siūlymo pirkti akcijas. Tokia pati išvada juo labiau darytina dėl klausimo, ar apeliančė laikėsi Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 2 dalyje numatytų sąlygų.
- 65 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą pirmąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo

- 66 Antrajame pagrinde apeliančė teigia, kad, be kita ko, skundžiamo sprendimo 306, 339, 319–344 ir 362 punktuose nuspręsdamas, jog Komisija galėjo apeliantei nustatyti atskiras baudas: vieną – už Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimą, o kitą – už to reglamento 7 straipsnio 1 dalyje nustatytos pareigos sustabdyti įgyvendinimą pažeidimą, Bendrasis Teismas pažeidė principą *ne bis in idem*, įskaitymo principą ir principą, kuriuo reglamentuojama pažeidimų sutaptis.
- 67 Šį antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys.

Dėl pirmos dalies

Šalių argumentai

- 68 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliančė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai šiuo atveju netaikė principo *ne bis in idem* arba – subsidiariai – įskaitymo principo.
- 69 Ši teisės klaida padaryta būtent skundžiamo sprendimo 344 punkte, kuriame Bendrasis Teismas nusprendė, kad, apeliantei skiriant dvi atskiras baudas už tą patį elgesį, nebuvo pažeistas principas *ne bis in idem*. Šis principas, kaip matyti iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, apima ir dvigubo persekiojimo draudimą, ir dvigubos bausmės draudimą, t. y. asmuo negali būti du kartus baudžiamas už tą patį pažeidimą.
- 70 Pirma, skundžiamo sprendimo 319 punkte reikšmingu kriterijumi laikydamas tai, kad abi apeliantei skirtas baudas „vienu ir tuo pačiu sprendimu skyrė ta pati institucija“, Bendrasis Teismas taikė formalų ir dirbtinį principo *ne bis in idem* aiškinimą, nors jis susijęs su bet kokia dviguba sankcija, neatsižvelgiant į tai, ar ji buvo skirta per tą pačią procedūrą, ar per atskiras procedūras.

- 71 Šis principas draudžia skirti kelias sankcijas už tą patį neteisėtą elgesį, jeigu įvykdytos trys sąlygos: identiškos faktinės aplinkybės, tas pats pažeidėjas ir tas pats saugomas teisinis interesas, o taip ir yra nagrinėjamu atveju. Dėl faktinių aplinkybių identiškumo ir to paties pažeidėjo kriterijaus skundžiamo sprendimo 305 punkte Bendrasis Teismas pripažino, kad abi atskiros baudos buvo skirtos tik už apeliančės atliktus veiksmus, t. y. 2012 m. gruodžio mėn. įgijimą. Kiek tai susiję su tuo pačiu saugomu teisiniu interesu, ir Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalimi, ir 7 straipsnio 1 dalimi siekiama apsaugoti tą patį teisinį interesą, t. y. užtikrinti, kad dėl ankstyvo koncentracijos sandorių įvykdymo nebūtų padaryta nuolatinės ir nepataisomos žalos veiksmingai konkurencijai.
- 72 Antra, skundžiamo sprendimo 344 punktas neatitinka Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos, iš kurios matyti, kad principas *ne bis in idem* taikomas vienam ir tam pačiam sprendimui ar procedūrai. Šiuo klausimu apeliančė remiasi 2008 m. gruodžio 18 d. Sprendimu *Coop de France bétail et viande ir kt.* / Komisija (C-101/07 P ir C-110/07 P, EU:C:2008:741), 2011 m. liepos 21 d. Sprendimu *Beneo-Orafti* (C-150/10, EU:C:2011:507) ir 2011 m. spalio 5 d. Bendrojo Teismo sprendimu *Transcatab* / Komisija (T-39/06, EU:T:2011:562). Be to, skundžiamo sprendimo 333–338 punktuose Bendrojo Teismo padarytos nuorodos į Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką neturi reikšmės, nes, kaip tai matyti iš Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos, Sąjungos teisėje numatyta platesnė apsauga nuo dvigubos sankcijos.
- 73 Subsidiariai apeliančė teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai netaikė įskaitymo principo (*Anrechnungsprinzip*), pagal kurį reikalaujama nustatant antrą sankciją atsižvelgti į pirmąją ir kuris taikytinas visais atvejais, kai principas *ne bis in idem* negali būti taikomas visas. Apeliančės teigimu, tiek Komisija ginčijamo sprendimo 206 ir 207 punktuose, tiek Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 339–344 punktuose skirdami antrą baudą neatsižvelgė į pirmąją.
- 74 Komisija mano, kad, pirma, apeliančės argumentai yra nepagrįsti, kiek jie susiję su tuo, kad Bendrasis Teismas tariamai pažeidė principą *ne bis in idem*. Antra, dėl įskaitymo principo tariamo pažeidimo Komisija mano, kad apeliantei tinkamai neišplėtojus savo argumentų arba nenurodžius konkrečios klaidos, kurią šiuo aspektu padarė Bendrasis Teismas, šiuos argumentus reikia atmesti kaip nepriimtinius.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 75 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliančė iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 344 punkte nusprendė, jog principas *ne bis in idem* ir įskaitymo principas netaikomi situacijai, kai vienu ir tuo pačiu sprendimu skiriamos kelios sankcijos, net jei šios sankcijos skiriamos už tas pačias veikas.
- 76 Pirma, dėl principo *ne bis in idem* Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad šio principo turi būti laikomasi procedūrose dėl baudų skyrimo pagal konkurencijos teisę. Šis principas draudžia pakartotinai skirti sankciją įmonei ar ją persekioti dėl antikonkurencinių veiksmų, dėl kurių ankstesniu nebeskundžiamu sprendimu jai skirta sankcija arba dėl kurių ji išteisinta. Taigi tuo pačiu principu siekiama užkirsti kelią tam, kad įmonė būtų „pakartotinai baudžiama ar persekiojama“, o tai reiškia, kad ši įmonė buvo nubausta arba išteisinta ankstesniu nebeskundžiamu sprendimu (šiuo klausimu žr. 2019 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 28 ir 29 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 77 Tokį principo *ne bis in idem* aiškinimą patvirtina Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnio formuluotė, taip pat šio principo loginis pagrindas, nes šis straipsnis skirtas pasikartojančioms procedūroms, susijusioms su ta pačia veika, dėl kurios buvo priimtas galutinis sprendimas (šiuo klausimu žr. 2019 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 30 ir 32 punktus).

- 78 Tuo remiantis darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia apeliantė, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 319 punkte teisingai nusprendė, jog principas *ne bis in idem* šioje byloje netaikomas, nes sankcijas už Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą ta pati institucija skyrė vienu ir tuo pačiu sprendimu, t. y. ginčijamu sprendimu.
- 79 Kaip savo išvados 106 punkte pažymėjo generalinis advokatas, šios išvados negali paneigti per teismo posėdį pateiktas apeliantės argumentas, kad situacija, dėl kurios priimtas 2019 m. balandžio 3 d. Sprendimas *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283), skiriasi nuo situacijos, kuri nagrinėjama šioje byloje, nes jame buvo kalbama apie baudos už nacionalinės konkurencijos teisės pažeidimą ir baudos už Sąjungos konkurencijos teisės taisyklių pažeidimą skyrimą tuo pačiu sprendimu.
- 80 Iš tiesų apsauga, kurią principu *ne bis in idem* siekiama suteikti nuo pasikartojančio persekiojimo, lemiančio baudos skyrimą, neturi prasmės tuo atveju, kai tame pačiame sprendime taikomi Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a ir b punktai, siekiant nubausti už šio reglamento 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą (pagal analogiją žr. 2019 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 34 punktą).
- 81 Be to, reikia atmesti argumentus, kuriuos apeliantė grindžia Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencija, nurodyta šio sprendimo 72 punkte.
- 82 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 322–328 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo šią jurisprudenciją ir padarė teisingą išvadą, kad nei Teisingumo Teismas, nei Bendrasis Teismas nepriėmė sprendimo dėl to, ar principas *ne bis in idem* taikomas esant situacijai, kai kelios sankcijos skiriamos vienu ir tuo pačiu sprendimu. Todėl, kaip savo išvados 110 ir 111 punktuose pažymėjo generalinis advokatas, šia jurisprudencija negali būti įrodyta, kad Bendrasis Teismas padarė kokią nors teisės klaidą aiškindamas principą *ne bis in idem*.
- 83 Antra, kalbant apie subsidiarų apeliantės argumentą, kad Bendrasis Teismas suklydo, kai netaikė įskaitymo principo, reikia konstatuoti, jog nors iš apeliacinio skundo matyti, kad šiuo argumentu apeliantė siekia užginčyti skundžiamo sprendimo 339–344 punktus, vis dėlto ji nepateikia jokių konkrečių įrodymų, galinčių patvirtinti, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, pirmiausia minėtuose punktuose nuspręsdamas, kad įskaitymo principas, darant prielaidą, kad juo galima remtis šiuo atveju, netaikomas situacijoje, kai kelios sankcijos yra skirtos vienu ir tuo pačiu sprendimu, net jeigu šios sankcijos skirtos už tas pačias veikas.
- 84 Todėl, kadangi apeliantė šios prielaidos neginčija, reikia konstatuoti, kad argumentai, kuriais siekiama įrodyti, jog pagal šį principą reikalaujama, kad Bendrasis Teismas konstatuotų, jog skirdama apeliantei antrą sankciją Komisija turėjo atsižvelgti į pirmąją, yra netinkami.
- 85 Be to, reikia pažymėti, kad, Teisingumo Teismui per posėdį uždavus apeliantei šį klausimą, ji patikslino, kad, remdamasi, be kita ko, įskaitymo principu, ji ketina argumentą grįsti šių sankcijų neproporcingumu. Vis dėlto šis argumentas yra nepriimtinas, nes ji nepateikė jokio kaltinimo dėl skundžiamo sprendimo 579–631 punktų, kuriuose Bendrasis Teismas konkrečiai įvertino apeliantei skirtos baudos dydį atsižvelgdamas į proporcingumo principą.
- 86 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą antrojo pagrindo pirmą dalį.

Dėl antros dalies

– Šalių argumentai

- 87 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 362 punkte nusprendė, kad tariamas Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos pranešti pažeidimas nėra specialios nuostatos pažeidimas, todėl neapima bendresnio pobūdžio šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimo. Taip jis esą pažeidė principą, reglamentuojantį pažeidimų sutaptį.
- 88 Pirma, apeliantė tvirtina, kad šis principas pripažįstamas tarptautinėje teisėje ir valstybių narių teisės sistemose. Iš to matyti, kad kai atrodo, jog veiksmams taikomos dvi teisės nuostatos, pagrindinė taikytina nuostata užkerta kelią taikyti visas kitas nuostatas, remiantis subsidiarumo, panaudojimo ar specialaus pobūdžio principais. Kai kurios valstybės narės taip pat draudžia skirti dvigubas sankcijas, kai jomis siekiama nubausti už sunkesnę pažeidimą ir lengvesnę pažeidimą, kurį apima pirmasis. Be to, apeliantė pabrėžia, kad pagal nusistovėjusią tarptautinių teismų jurisprudenciją asmeniui draudžiama skirti dvigubą sankciją, jei vienos nuostatos pažeidimas reiškia kitos nuostatos pažeidimą.
- 89 Antra, apeliantė teigia, kad skundžiamo sprendimo 302, 352 ir 361 punktuose Bendrasis Teismas teisiškai suklydo, kai „technokratiškai“ atskyrė elementus, apibrėžiančius pareigą pranešti, nuo elementų, apibrėžiančių pareigą sustabdyti įgyvendinimą. Bendrasis Teismas nusprendė, kad pirmosios iš šių pareigų pažeidimas yra vienkartinis, o antrosios – tęstinis. Šis atskyrimas neturi reikšmės vertinant dviejų nagrinėjamų pažeidimų vienalaikiškumą, nes jie susiję su tuo pačiu elgesiu, t. y. koncentracijos įgyvendinimu, tačiau skirtingais momentais, t. y. atitinkamai iki pranešimo ir iki leidimo suteikimo. Bet kuriuo atveju minėtas atskyrimas nepateisina kumuliacinių sankcijų skyrimo už tą patį elgesį.
- 90 Trečia, apeliaciniame skunde apeliantė tvirtino, kad tariamas Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas yra specialios nuostatos pažeidimas ir apima tariamą šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą.
- 91 Apeliantė mano, kad Komisijos gebėjimas skirti baudas turi atitikti įvairius scenarijus, numatytus Reglamento Nr. 139/2004 nuostatose. Taigi šio reglamento 7 straipsnio 1 dalis ir Komisijos įgaliojimai skirti sankcijas už šio straipsnio pažeidimą pagal minėto reglamento 14 straipsnio 2 dalies b punktą yra susiję su situacija, kai apie koncentraciją buvo pranešta, tačiau ji įgyvendinta dar negavus leidimo. Nesant pranešimo, koncentracijos įgyvendinimas iki pranešimo, taigi neišvengiamai iki suteikiant jai leidimą, yra specialios ir tinkamos nuostatos pažeidimas, lemiantis baudos skyrimą pagal to paties reglamento 14 straipsnio 2 dalies a punktą.
- 92 Vis dėlto per posėdį Teisingumo Teisme apeliantė patikslino mananti priešingai – kad Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalis, kiek joje kalbama ir apie pareigą pranešti, ir apie pareigą sustabdyti įgyvendinimą, apima to paties reglamento 4 straipsnio 1 dalį.
- 93 Apeliantės teigimu, pareigos pranešti pažeidimas gali būti konstatuotas tik tuo atveju, jei nesilaikoma pareigos sustabdyti įgyvendinimą. Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 306 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad „esamas teisinis pagrindas yra neįprastas, nes Reglamente Nr. 139/2004 yra du straipsniai, už kurių pažeidimą baudžiama tokio paties dydžio baudomis, tačiau pirmojo iš jų pažeidimas neabejotinai lemia ir antrojo pažeidimą“. Be to, apeliantė pagal analogiją remiasi 2011 m. kovo 24 d. Sprendimu *IBP ir International Building Products France / Komisija* (T-384/06, EU:T:2011:113, 109 punktas), kuriame Bendrasis Teismas, kiek tai susiję su baudos skyrimu už trukdymą arba už neteisingos ar iškraipytos informacijos pateikimą atsakant į prašymą pateikti informacijos, tvirtino, kad „taikant vieną iš dviejų to paties elgesio kvalifikavimų pašalinama galimybė tuo pačiu metu taikyti kitą kvalifikavimą“.

- 94 Taigi, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 356 ir 357 punktuose, nėra rizikos, kad bus pasiektas šiame 356 punkte aprašytas „absurdiškas“ rezultatas, tuo atveju, jeigu, kaip tvirtina apeliantė, Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos pranešti pažeidimą apima bendresnis pažeidimas, numatytas šio reglamento 7 straipsnio 1 dalyje.
- 95 Apeliantės nuomone, Bendrojo Teismo pateiktas nagrinėjamų nuostatų aiškinimas atitinka 1989 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 4064/89 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 395, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 31), kuris buvo pakeistas Reglamentu Nr. 139/2004 ir pagal kurį reikalaujama, kad apie koncentraciją būtų pranešta per nustatytą terminą. Vis dėlto šis aiškinimas neturi prasmės pagal Reglamentą Nr. 139/2004, kuriame nustatyta tik pareiga pranešti apie sandorį prieš jį įgyvendinant, todėl nebėra pagrindo skirti kumuliacinių sankcijų už Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą.
- 96 Komisija ginčija apeliantės argumentus ir mano, kad apeliacinio skundo antrojo pagrindo antra dalis yra nepagrįsta.
- *Teisingumo Teismo vertinimas*
- 97 Šioje antroje dalyje apeliantė iš esmės tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė principą, kuriuo reglamentuojama pažeidimų sutaptis, kai, be kita ko, skundžiamo sprendimo 362 punkte nusprendė, kad Komisija teisingai nubaudė apeliantę ir už Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies, ir už jo 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą.
- 98 Reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 348 ir 349 punktų, konstatavęs, jog Sąjungos konkurencijos teisėje nėra specialių taisyklių dėl pažeidimų sutapties, Bendrasis Teismas vis dėlto išnagrinėjo apeliantės argumentus, susijusius su tarptautinės teisės ir valstybių narių teisės sistemų principais. Jis taip pat patikrino, ar Reglamente Nr. 139/2004, kaip teigia apeliantė, yra įtvirtinta „pagrindinė taikytina nuostata“, kurią taikant kitos šio reglamento nuostatos netaikomos.
- 99 Šiuo klausimu, pirma, skundžiamo sprendimo 350 punkte Bendrasis Teismas patvirtino Komisijos išvadą, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas vieno pažeidimo neapibrėžė kaip sunkesnio už kitą, nes Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies pažeidimams pagal šio reglamento 14 straipsnio 2 dalies a ir b punktus taikoma tokia pati viršutinė riba.
- 100 Tai konstatavęs Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos.
- 101 Skundžiamo sprendimo 294 ir 295 punktuose savo pirminėse pastabose dėl Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies ir 7 straipsnio 1 dalies ryšio jis teisingai pažymėjo, kad nors šias nuostatas sieja ryšys, nes šio reglamento 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas automatiškai lemia jo 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą, vis dėlto nėra priešingai.
- 102 Taigi tuo atveju, kai įmonė pagal Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalį praneša apie koncentraciją prieš ją įgyvendindama, vis dėlto gali būti, kad ji pažeis šio reglamento 7 straipsnio 1 dalį, jeigu įgyvendins šią koncentraciją prieš Komisijai ją pripažįstant suderinama su vidaus rinka.
- 103 Iš to matyti, kad Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalimi ir 7 straipsnio 1 dalimi siekiama savarankiškų tikslų, susijusių su šio reglamento 8 konstatuojamojoje dalyje nurodyta „vieno langelio“ sistema.

- 104 Kaip teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 302 punkte, viena vertus, šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga imtis veiksmų, t. y. pareiga pranešti apie koncentraciją prieš ją įgyvendinant, ir, kita vertus, minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga nesiimti veiksmų, t. y. neįgyvendinti šios koncentracijos prieš pranešant apie ją ir gaunant leidimą ją vykdyti.
- 105 Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose numatytos atskiros baudos už kiekvienos iš šių pareigų pažeidimą.
- 106 Todėl, nors, kaip tvirtina apeliantė, pagal Reglamentą Nr. 139/2004 iš tikrųjų neįmanoma numatyti Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimo neatsižvelgiant į minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą, vis dėlto, kaip Bendrasis Teismas teisingai nusprendė skundžiamo sprendimo 296 ir 297 punktuose, tame pačiame reglamente numatyta galimybė remiantis jo 14 straipsnio 2 dalies a ir b punktais skirti atskiras baudas už kiekvieną iš šių pažeidimų, jei jie padaryti tuo pačiu metu, įgyvendinant koncentraciją prieš tai, kai apie ją pranešama Komisijai.
- 107 Apeliantės pateiktam aiškinimui, kad esant tokiai situacijai Komisija gali skirti sankciją tik už Reglamento Nr. 139/2004 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą, nes ši nuostata apima šio reglamento 4 straipsnio 1 dalį, negalima pritarti.
- 108 Iš tiesų toks aiškinimas prieštarauja Reglamento Nr. 139/2004 tikslui, kuris, kaip matyti iš jo 34 konstatuojamosios dalies, yra užtikrinti veiksmingą Bendrijos masto koncentracijų kontrolę, įpareigojant įmones iš anksto pranešti apie koncentracijas ir numatant, kad jų įgyvendinimas turi būti sustabdytas, kol bus priimtas galutinis sprendimas (šiuo klausimu žr. 2018 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, 42 punktą).
- 109 Atimant iš Komisijos galimybę skiriant baudas atskirti šio sprendimo 102 ir 106 punktuose numatytas situacijas, t. y. pirma, atvejį, kai įmonė laikosi pareigos pranešti, tačiau pažeidžia pareigą sustabdyti įgyvendinimą, ir, antra, atvejį, kai ši įmonė pažeidžia abi šias pareigas, toks aiškinimas neleistų pasiekti šio tikslo, nes už pareigos pranešti pažeidimą niekada nebūtų galima skirti specialios sankcijos.
- 110 Be to, dėl tokio paties aiškinimo Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a punktas taptų visiškai neveiksmingas, nes, kaip pripažįsta pati apeliantė, nėra jokios kitos situacijos, išskyrus tą, kurią Bendrasis Teismas nurodė skundžiamame sprendime, kuriai būtų galima taikyti šią nuostatą. Kadangi apeliantės aiškinimas šiuo aspektu reikštų šios nuostatos galiojimo ginčijimą, reikia pabrėžti, kad, kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 306 punkte, o apeliantė to neginčijo, Bendrajame Teisme ji nepateikė neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo dėl šio reglamento 14 straipsnio 2 dalies a punkto.
- 111 Todėl Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad Komisija galėjo skirti dvi atskiras baudas atitinkamai pagal minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalį ir 7 straipsnio 1 dalį.
- 112 Antra, skundžiamo sprendimo 351–358 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo ir atmetė apeliantės argumentą, kad Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas yra specialios nuostatos pažeidimas, apimantis šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą.
- 113 Šiuo tikslu Bendrasis Teismas iš esmės rėmėsi skundžiamo sprendimo 352 punkte pateikta išvada, kad Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas yra vienkartinis, o šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimas yra tęstinis pažeidimas, kuris pradedamas daryti nuo minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalies pažeidimo momento.

- 114 Skundžiamo sprendimo 353–356 punktuose jis padarė išvadą, kad, atsižvelgiant į skirtingus senaties terminus, taikomus persekiojant už šiuos dviejų rūšių pažeidimus, apeliančės siūlomas aiškinimas suteiktų pranašumą įmonei, kuri pažeidžia ir pareigą pranešti, ir pareigą sustabdyti įgyvendinimą, palyginti su įmone, kuri pažeidžia tik pareigą sustabdyti įgyvendinimą.
- 115 Iš to matyti, kad, priešingai, nei teigia apeliančė, Bendrojo Teismo teisingai konstatuotas skirtumas tarp Reglamento Nr. 139/2004 4 straipsnio 1 dalies pažeidimo, kuris yra vienkartinis, ir šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies pažeidimo, kuris yra tęstinis, yra reikšmingas vertinant klausimą, ar vienas iš šių dviejų pažeidimų turi būti kvalifikuojamas kaip „specialus“ ir ar vienas iš jų gali apimti kitą.
- 116 Be to, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 100–111 punktuose, apeliančės argumentas, kad dėl šio atskyrimo Komisija negali skirti kumuliacinių sankcijų, bet kuriuo atveju yra nepagrįstas.
- 117 Trečia, apeliančės argumentui, kad Bendrasis Teismas pažeidė tarptautinės teisės ir valstybių narių teisės sistemose įtvirtintą pažeidimų sutapties principą, taip pat negalima pritarti.
- 118 Iš tiesų, net darant prielaidą, kad šis principas yra reikšmingas šioje byloje, kaip skundžiamo sprendimo 372 ir 373 punktuose teisingai nusprendė Bendrasis Teismas, kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 100–111 punktų, Reglamente Nr. 139/2004 nėra nuostatos, kuri būtų „pagrindinė taikytina nuostata“, šiam argumentui negalima pritarti.
- 119 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, apeliacinio skundo antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 120 Kadangi nebuvo pritarta nė vienai apeliančės apeliacinio skundo antrojo pagrindo daliai, reikia atmesti visą šį pagrindą.

Dėl per posėdį pateikto naujo pagrindo

Šalių argumentai

- 121 Per posėdį pateikdama naują pagrindą apeliančė rėmėsi SESV 277 straipsniu ir teigė, kad Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a punktas neteisėtas.
- 122 Šiuo aspektu ji tvirtina, kad Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies b punktas yra teisinis pagrindas, leidžiantis skirti sankcijas ir už šio reglamento 4 straipsnio 1 dalies, ir už jo 7 straipsnio 1 dalies pažeidimą, todėl nėra jokios priežasties taikyti šio reglamento 14 straipsnio 2 dalies a punktą.
- 123 Komisija mano, kad šis naujas pagrindas nepriimtinas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 124 Per posėdį pateikdama naują pagrindą apeliančė teigia, kad Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnio 2 dalies a punktas yra neteisėtas.
- 125 Šiuo klausimu, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 110 punkte, iš skundžiamo sprendimo 306 punkto matyti, kad Bendrajame Teisme apeliančė nepateikė šios nuostatos neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo.
- 126 Remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, leisti šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą nurodyti pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Bendrajame Teisme, reikštų leisti jai pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnės apimties ginčą nei tas, kurį

nagrinėjo Bendrasis Teismas. Apeliaciniame procese Teisingumo Teismas turi kompetenciją tik ištirti Bendrajame Teisme nagrinėtų pagrindų teisinį vertinimą (2012 m. balandžio 19 d. Sprendimo *Tomra Systems ir kt. / Komisija*, C-549/10 P, EU:C:2012:221, 99 punktas ir 2014 m. liepos 3 d. Sprendimo *Electrabel / Komisija*, C-84/13 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2040, 35 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 127 Todėl apeliantės pateiktas naujas pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.
- 128 Kadangi nė vienam iš apeliantės pagrindžiant apeliacinį skundą pateiktų pagrindų nebuvo pritarta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 129 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal minėto reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir apeliantė pralaimėjo bylą, iš jos priteisiamos bylinėjimosi išlaidos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *Mowi ASA* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.